

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt Iesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

§. 5. Dickwils sieck zijnde vande over-groote jonsten die sy van Godt
ontfongh, wort versterckt &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

nachten, die alſdan ſchier eenen ooghenblick ſchenen te weſen: *VWant in deſe geſtelteniſſe oock vele jaeren, eenen ooghenblick ſchijnen te zijn, ſoo ſy ſeght. Wat iſt wonder dat ſoodaenighe ziele dickwils uyt riep: Wie ſal my verloſſen van den kercker des lichaems?*

Door de menighvuldigheydt ende verheventheydt van deſe onverdiende gemeynſchap met Godt, wiert haer ootmoedigh herte, ter oorſaecke van haer groote onweerdigheydt, ſomwijlen gedreven, om aen diergelijke jonſten te wederſtaen, ende de ſelve met alle haer vermoghen te beletten: *maer Godt was Meester, ſeght ſy, ende deſen wederſtandt ſonder baet. Ja ſy wierdt alſdan van Godt berispt, ende onderweſen, dat haer toeſtont deſe Goddelijcke miltheydt gewillighlijck t'ontfanghen, ende oock in deſe gevallen met de H. Maeghet moeft ſegghen, Siet de dienſt-maeght des Heere, my geſchiede naer u vvoordt.*

'T is onnoodigh de Goddelijcke jonſten die ſy genoten heeft hier in't beſonder aen te wiſſen: *VWant heel deſen Boeck daer van vervult is.*

S. ¶ Dickwils ſieck zijnde vande overgrootte jonſten die ſy van Godt ontſongh, wordt verſterckt, om ſonder krencinghe der gheſontheit, noch grootere jonſten t'ontfanghen.

SY lagh ſeer dickwils heele daghen te bedde, van geen andere ſieckte bevanghen zijnde, als van onmacht, die haer lichaem behiel door de innighe gemeynſchap met haeren Beminden: want de krachten haers lichaems onbeſtandigh waeren, om ſoo ſeldſaeme mede-deelinghen der Godtheydt te verdraeghen. Het heeft. dan Godt ghelieft deſe ſwaerheydt des lichaems.

haems te verstercken, om de voorighe gāven, ende noch meerdere, van hem t'ontfanghen, sonder achterdeel van haer gesontheyt.

Op eenen Sondagh naer des Heeren Hemelvaert, wiert sy by nacht vanden hemel verwitticht, dat sy voortāen noyt en soude sieck worden al-hoe-wel sy even mildelijck diergelijcke, ja noch meerdere gratien soude genieten.

Dese waerschouwinghe wiert haer met soodaenighe ingetogentheyt gegheven, dat sy voor desen, diergelijcke jonsten ghenoten hebbende, ghenootsaect gheweest was op haer bedde te rusten, maer alsdan en voelde haer lichaem geene machteloosheyt: waer door de waerheyt van dese openbaeringe begoft bevesticht te worden. My is ombekent, op wat jaer dit gheschiet is: maer volghens den draet van haer schriften moet het meer als thien jaeren voor haere doot gheschiet zijn.

Korts daer nae, wederom inde Goddelijcke liefde verslonden zijnde, verstont sy de bevestinghe vande voorseyde inspraecke met dese woorden: *De gratien die ghy van my ontfanghen sult, oock gaende en staende, en sullen voortāen inde ghesontheyt niet beschaedighen.* Ende inder daet is sy van desen tijdt van diergelijcke verzwackinghen bevrijdt geweest, al was't dat diergelijcke ende verhevender jonsten haer menighvuldigher toe-vielen, oock op de straeten, ende in't by-wesen van andere.

Op een andere plaetse schrijft sy aldus. *Dat my te vooren slauw ende sieck maeckte, is nu mijn medecijne ende sterckie. Door de pīnen self, die ick alderonweerdighste door de loutere Goddelijcke goetheyt gheniete, worde ick*
kloec-

kloeckerende wromer : schijne daer in te groeyen ende vet te worden : schijne voort te vliegghen daer't de Goddelijcke Majesteyt beliest.

§. 6. VVaerom soo luttel menschen tot dese ghemeynschap met Godt geraecken.

GElijck *Agnes* seer groote liefde droegh tot haeren naesten, soo wenschte sy grootelijcks, dat vele zielen de voor-gemelde jonsten vanden Heere ghenieten souden: ende beklaeghde, datter soo luttel gevonden worden, die den aerbeydt willen aen-nemen, den welcken noodigh is om daer toe te komen. Dit wiert haer met een vermaeckelijcke verbeeldinghe te kennen gegheven in 't eynde van Julius 1637. Sy sagh alsdan onsen Salighmaecker sijn selven stellende als een roose tusschen een doorne haeghe. Dese roose was seer liefelijck van reuck, die soo jeughdigh ende soo sterck was, dat d'omligghende velden van desen aengenaemen reuck vervult waeren, ende al wat op de velden ghesaeyt stont, groeyde seer gulfighlijck door desen soeten geur. Sy sagh vele menschen voor-by dese velden passeren, de welcke niet-teghenstaende dat sy dese roose roken ende saeghen, nochtans gheen lust hadden om die te plucken, ende dat uyt vreesse van sich aen de doornen te quetsen, die dese roose omcینگelden. Sy sagh'er nochtans sommige, maer weynige, die door desen soeten geur aen-gelockt, ende door de weerdigheyt van dese roose, die hun bekend was, verweckt wesende, kloeckmoedelijck sich begaven om de roose te plucken. Naer de beschrijvinghe van dese verbeeldinghe, seght sy : *Soo gaet het met de menschen deser werltdt. Het meeste-deel sचेpt vermaeck inden soe-*

ten.